

πού γράφει ἐν τοῦ ΚΑΠΑ ΖΙ τὸ χέρι
τούτέστι τρέχα γύρευε καὶ Νικολὸ καρτέρει

Τὴν ἐβδομάδα μιὰ φορὰ ὁ «Σάτυρος» θὰ δαίνη
καὶ τὸ ξερὸ κάθε Ρωμηοῦ στὴν τσέπη του θὰ μπαίνει
μὲ πέντε σέντσια μοναχὰ τὸ φύλλο ν' ἀγοράζει
νὰ κἀνη γέλι' αὐτὸς μὲ μᾶς καὶ μεις μ' ἐκείνον χάζι.

Νέα Ὑόρκη ἔδρα μας Σατύρου τρίτος χρόνος
καὶ τοῦ Ρωμηοῦ πολὺ κ' ἐμᾶς μᾶς συγκινεῖ ὁ πόνος.

Λεκατέσσαρες Ὀκτώβρη καὶ στῆς Καρκαλοῦς τὴ χώρα
ὅπως πάντα μὲ φανάρι, Ὑπουργοὺς ζητοῦν καὶ τώρα.

Ἄν θέλῃ ὁμῶς καὶ κανεὶς συνδρομητὴς νὰ γείνη
δύο μοναχὰ δολλάρια τὸ χρόνο θὰ μᾶς δίγη,
κ' ὅπως μὴ κάμνωμεν καὶ μεις... ἐράνους ὅπως ἄλλοι
τὴν συνδρομὴ του ὁ καθεὶς νὰ τὴν π ρ ο κ α τ α β ἄ λ η.

Χίλια ἐνηηκὸσιακόσια μὰ καὶ δέκα ἔξη
μεσ' αὐτὴ τὴ μπόρα κᾶτι θὰ μᾶς τρέξη.

Ἐκατὸ μαζὺ κ' ὀχτώ.
νέο κᾶζο τρανταχτό.

Ὁ Περιλέτος ψάλλει
παραλυμένα κάλλι.

Μοῦσα, γλυκόλαλο πουλί,
ψάλλε τὸ γέρω Νικολῆ
καὶ τ' ἄξιο παληκάρι,
ποῦ τὰ παπούτσια του κ' αὐτὸς
ὁ Μαθουσάλας ὁ σκυφτὸς
ἔχει στὸ χέρι πάρει.

Κοῖμα ποῦ τάφερ' ὁ καιρὸς
ὁ Νικολῆς ὁ τρομερὸς
ἀδόξως νὰ τουμπάρη
ποῦ Γαλλικὸ καπνὸ χυτὸ
χρόνια ὀγδόντα κ' ἑκατὸ
εἶχε μουλέν φουμάρι.

Ἄειδε Μοῦσα χαρωπὴ
καὶ τὴ στερνή αὐτῆ ντροπῆ
τοῦ Πάπου Νικολάκη
Οἴμοι. Οἱ χρόνοι πῶς γυροῦν
καὶ τὴν Πατρίδα κυβερνοῦν
καὶ πάλι θρυκολάκοι.

Μοῦσα τραγοῦδα μὲ χαρὰ
τοῦ κάθε γέρω φουκαρᾶ

τὸ κάθε στοκοφίσι
ποῦ ἡ Πατρίδα τοῦ μηνᾶ
καὶ κοῦτσι κοῦτσι ξεκινᾶ
γιὰ νὰ μᾶς κυβερνήσῃ.

Τραγοῦδα Μοῦσα παλαβὴ
ποῦ νταμπλατζήδες καὶ στραβοὶ
εἶν' ἡ ἀλκὴ τοῦ γένους
εὐάν, εὐοὶ κ' ἐντὸς μηνὸς
πενήντα βροῖκε ὁ φανὸς
τοῦ νέου Διογένους.

Τραγοῦδα Μοῦσά μου γλιανὴ
ὄλα τὰ θρυκολακικὰ
θαμμένον χρόνων κάλλι
ποῦ τὰ ζητοῦν φιλί, φιλί
μὲ τὸ φανάρι, μὲ κερί
γιὰ κυβερνήτας πάλι.

Ψάλλε ὦ Μοῦσά μου καὶ σὺ
εἰς λᾶ μινόρε καὶ εἰς σὶ
τὴν κάθε πατερίτσα
ποῦ ἓνα, δύο, μαγικῶς
ὁ κάθε παραλυτικὸς
τὴν μεταβάλλ' εἰς κλίτσα.

Ψάλλε σὲ ὄμορφο χαβᾶ
τὸ δοκανίκι, τὸν τορβᾶ
πᾶχ' ἢ Πατρίς στὴν πλάτη
καὶ διακονιάρια περπατεῖ
καὶ ὑπουργὸ ἀναζητεῖ
κάθε γερωσακάτη.

Τραγοῦδα Μοῦσα λιγερῆ
καθένα γέρω μπιρμπιρι
καπλάνι καὶ δελφίσι
ποῦ ἢ Πατρίδα ἢ καλὴ
τρέχει καὶ τὸν παρακαλεῖ
γιὰ νὰ τὴν διευθύνῃ.

Κουτσοί, στραβοὶ καὶ ἀσθενεῖς
μὴν ἀπομείνῃ πιά κανεῖς
πατέρες γέρων ἴτε
ὄλοι στὸν Ἅγιο Παντελῆ
ὄπερ στὴ γλῶσσά μας δηλοῖ
γενῆτε κηβερνῆται.

Τραγοῦδα μὲ σκοπὸ γλυκὸ
τὸ Λάμπρο τὸν ἱστορικὸ
μετὰ τοῦ Ἀνδρεάδη
κι' ἔτσι, ὦ Μοῦσα πολαβὴ
γραμμὴ τραβοῦνε οἱ στραβοὶ
ἀμαρτωλοὶ στὸν ἄδη.

Ψάλλε σοφὸ καθηγητὴ
Μεσαιωνοερευνητὴ
καὶ τῶν γραμμιάτων μύστη
ποῦ ἢ Πατρίδα τὸν τραβᾶ
καὶ μὲ μιστρί καὶ μὲ ντορβᾶ
τὸν κάνει τώρα κτίστη.

Στὰ χρόνια τοῦτα τὰ τρανὰ
ποῦ ὄλος ὁ ντουνιαῖς πεινᾶ
καὶ σφάζεται ἢ νηότη
τραγοῦδα Μοῦσά μου χαζὴ
καθένα γέρω νταμπλατζῆ
πλὴν νέο πατριώτη.

Μέσα στοῦ σφρίγους τὸν καιρὸ
ποῦ κυβερνήτας μας θωρῶ
χτικιάρικες ὑγείες
Ψάλλε τὸν πᾶπο μας Ἀβράμ
ψάλλε τὴν Εὔα, τὸν Ἀδάμ
τῆς Ἀρχαιολογίας.

Σὲ τέτοια ἐποχὴ χρυσῆ
πᾶρε ὦ Μοῦσά μου καὶ σὺ
ζευγάρι δοκανίγια
καὶ τρέξε ψάλλε τοὺς ραιβοὺς
τοὺς παραλύτους, τοὺς στραβοὺς
κι' ὄλα τὰ σακατλίγια.

Τραγοῦδα μὲ σκοποὺς γλυκοὺς
ὄλους τοὺς παραλυτικοὺς
τοῦ νέου Διογένη
Οὔρα λοιπόν. Εὐάν, εὔοι
νὰ ζήσουν ὄλοι οἱ στραβοὶ
κι' ὄλ' οἱ ξεμωραμένοι.

Ὁ Φασουλῆς μονολογεῖ μὲ χάρι
παρατηρῶν τσιμπλοειδὲς φανάρι.

Τί ἔνδοξοι χρόνοι
τοῦ γένους καὶ τοῦτοι!
Βροντᾶ τὸ κανόνι
μυρίζει μπαροῦτι
χωθῆκαν Φρατέλλοι
μπλεχθῆκαν κι' οἱ Βλάχοι
πλὴν μᾶς δὲν μᾶς μέλλει
κι' ἄς κλαίει ποῦ τᾶχει.

Σὲ τόσα μας μέρη
Φρατέλλους κυτοῦμε
Ἐμεῖς πλὴν στὸ χέρι
φανάρι κρατοῦμε
Φακίρα μαριόλοι
καὶ ἄλλοι Φελλάχοι
συμφάλλομε ὄλοι
ἄς κλαίει ποῦ τᾶχει.

Φανάρι γυρίζει
στοὺς δρόμους κεῖ πέρα
φανάρι σκορπίζει
τὸ φῶς τὴν ἡμέρα
καὶ κάθε σετζίης
φωνεῖ μὲ λαχτᾶρα
ὦ φῶς ποῦ σκορπίζεις
γλυκειὰ στραβομάρα.

Φανάρι στοὺς δρόμους
νὰ τρέχῃ θωροῦμε
κουρέλι τοὺς Νόμους
τοῦ Κράτους κυτοῦμε
τὸ Ἔθνος ἀσπαίρει,
καὶ Κράτος ἐν Κράτει
μᾶς δείχνει ξεφτέρι
τὸν κάθε σακάτη.

Κυλιέται ἢ Δόξα
σὲ χίλιες δυὸ ἄκρες
καὶ στέφει τὴ λόξα
σὲ γέρων φαλάκρες
καὶ μεῖς τριγυρνοῦμε,
στραβοὶ Μπεντουῖνοι
καὶ λέμε ἄς δοῦμε
στερνὰ τί θὰ γίνῃ.

Περνοῦνε τὰ χρόνια,
διαβαίνουν οἱ μῆνες
Βουλγάροι κανόνια
μᾶς παίρνουν ντουζίνες
μὰ μεῖς ξαπλωμένη
κρατοῦμε ἀρίδα,
γιατ' ἔτσι θὰ γένη
ντιβάν' ἢ Πατρίδα.

Ντουφέκια στὸν ὄμο
ἀντάρτες σηκόνουν
μὲ χέρια τὸ Νόμο
καὶ πόδια μουντζώνουν
τὸ Κράτος ἐν τούτοις
φωνάζει ἐν τάχει
εμακρὰν τῆς παρουσίας
κι' ἄς κλαίει ποῦ τᾶχει.

Φανάρι γυρίζει,
ὁ Λάμπρος φυτρόνει
βρονχᾶται, μουγκρίζει
τὸ ξένο κανόνι
καὶ κόσμος μὲ νάζι
χτυπιέται μὲ κρῖνα
καὶ φέρετε φωνάζει
βιολιά καὶ κλαρίνα.

Δικά μας καὶ τοῦτα
δικά μας καὶ κεῖνα
χτυπᾶτε λαγοῦτα
βαρεῖτε κλαρίνα
κι' ἂν βάλλαν Φρατέλλοι
παντοῦ τὸ ποδάρι
παιδιὰ μὴ σᾶς μέλλει
κρατῶ τὸ φανάρι.

Ἀντάρτες σπαθᾶτοι
μᾶς παίρνουν τὸ στόλο
τὰ μαῦρο γινάτι
πληθαίνει τὸ χόλο
καὶ βλέπω τριγύρω
σιεγνὴ καμαρίλα
ποῦ θρώμα τριγύρω
σκορπᾶ καὶ σαπίλα.

Διχόνοια τρώει
τὸ Κράτος τὸ μαῦρο
ποῦ ἦταν ρωλόι
ποῦ τᾶφησα γαῦρο
μὰ τώρα τρομάζει
στὴ λέξι «κανόνι»
κοὶ τρέχει κι' ἀλλάζει
βρακί, πανταλόνι.

Φανάρια γυρίζουν σὲ κάθε σοκάκι
ψωφήμα μυρίζουν παλῆοι βρυκολάκοι
Δεμένο τὸ χέρι τῆς χθὲς παλληκάρια
ἐβίβα οἱ γέροι. Εὐάν τὰ φανάρια.

